

тѣзи ересь, и послѣ осужденіе-то му са подтвердило и отъ Третія Вселенскы Сѣборѣ.

Ученіе-то на Бл. Августина за благодать-тѣ.

Ученіе-то, кое-то Бл. Августинъ развѣлъ въ борбѣ-тѣ си съ Пелагія е слѣдующе-то: Человѣкъ е създаденъ свободенъ и по образу Божію, съ способность и назначеніе да е безсмертенъ, святъ и блаженъ, нѣ при това и да може, да сгрѣши и да умре. Ако да бѣше вървѣлъ съгласно съ Божіи тѣ воли, то негова-та способность да сгрѣши и да умре, щяше да ся обърне въ способность да не може да сгрѣши и умре. Нѣ той паднѣлъ, зашто-то го искуши Сатана, и съ това докара себе си до тука, дѣто да не може да не сгрѣши, и да не умре. Сичкы-ты прѣимѣщества на Божественныя въ него образъ тогава ся изгубихъ, и му останѣла само способность-та камъ-то едижъ вѣкашии гражданскѣ праведность и спасеніе. Нѣ въ лице-то на Адама сгрѣши сичко-то чловѣчество, зашто-то въ него само ся заключаваше тогава, и чрѣзъ ражданіе-то негова-та природа прѣминѣла у сичкы ты му потомци, и — вече таква, каква-то си му е останѣла слѣдъ грѣхонаденіе-то, — заедно съ грѣха и виновность-тѣ, смърть-тѣ и осужданіе-то, нѣ все пакъ — и съ способность-тѣ за спасеніе. При останѣлы-ты още у него останкы отъ Божія образъ, кои-то ся показватъ въ съзнаніе-то му на нуждѣ-тѣ за искупуваніе, и въ способность-тѣ му камъ него, е сплетена и Божія-та благодать, коя-то само може да го искупи пакъ, и да го направи изново блаженъ. Ето зашто е необходима вече тая благодать, коя-то е начало-то, срѣда-та и край-тъ на Християнскыя животъ, и ся съобщава чловѣку не затова, дѣто вѣрва, нѣ за да вѣрва; зашто-то и вѣра-та е дѣло на Божественнѣ-тѣ благодать, коя-то при това възбужда чрѣзъ закона съзнаніе за грѣха и стреміе камъ спасеніе, а послѣ води чрѣзъ Евангеліе-то и камъ-то вѣрж-тѣ въ Искушителя (тази е Прѣдваряюща благодать). Послѣ посредствомъ вѣрж-тѣ тя доставя и прощеніе на грѣхове-ты чрѣзъ усвояваніе-то на Христовы-ты заслугы, съобщава и Божественны силы чрѣзъ въвожданіе-то въ жизнено общеніе съ Христа въ тайнства-та. По тоя начинъ пжкъ ся възстановява свободна-та воля камъ добро-то (или дѣйствиуща благодать), и ся утвърждава въ любовь-тѣ камъ-то свѣтыя животъ. Нѣ ветхый съ грѣховны-ты похоти чловѣкъ си слѣдува да съществува пакъ, и кога-то ся възроди, и ся бори съ новыя чловѣкъ, поддържанъ непрѣстанно отъ божіи-тѣ благодать (тя ся нарича Сѣдѣйствиуща). Това нейно дѣйствіе унищожява злѣ-тѣ похоть съвѣсьмъ, и достига до пълно-то Христово подобіе чрѣзъ въскрсеніе-то и вѣчныя животъ (сир. да не може да грѣши и умира). Отъ тоя поглѣдъ върху природѣ-тѣ и благодать-тѣ, Августинъ ся увѣкчѣлъ отъ системѣ-тѣ си, и прѣминѣлъ камъ ученіе-то за Прѣдопрѣдѣленіе-то, кое-то съвѣсьмъ не е евангелеко. Опыть-тъ е показалъ, че сичкы хора не можѣтъ да имѣтъ вѣрж и да ся спасѣтъ. Нѣ понеже по негово-то ученіе, чловѣкъ никакъ не може самъ отъ себе си да си съдѣйствува на повѣрваніе-то; то и причина-та на това явленіе не треба да ся дири въ негово-то упорство, ами само въ безусловно-то прѣдвѣчно Божіе опрѣдѣленіе, по кое-то Той е прѣдуставилъ отъ цѣлыя, испаднѣлъ подъ осужданіе купъ на чловѣчес-